

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 103/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CEE COLLECT FOUND 1 LTD, Agiou Nikolaou 67 – 69, 1st floor, Flat/Office 103, Egkomi, 2408 Nikózia, Cyprus, zastúpenej advokátkou Mgr. Monikou Dubskou, Šoltésovej 13, Ružomberok, pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Co/95/2014-103 z 1. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CEE COLLECT FOUND 1 LTD o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti CEE COLLECT FOUND 1 LTD, Agiou Nikolaou 67 – 69, 1st floor, Flat/Office 103, Egkomi, 2408 Nikózia, Cyprus (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co/95/2014-103 z 1. októbra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom podaným Okresnému súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) 4. septembra 2013 sa sťažovateľka domáhala proti [REDACTED] (ďalej len „odporkyňa“) zaplata sumy 1 823,61 € s príslušenstvom. Uvedený nárok sťažovateľka odôvodňovala tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi Všeobecnou úverovou bankou, a. s., ako postupcom a ňou ako postupníkom 14. augusta 2012 sa stala vlastníkom pohľadávky z poskytnutého bezúčelového spotrebného úveru vo výške 1 991,64 €, ktorý odporkyňa riadne a včas nesplatila, hoci ju k tomu sťažovateľka „dôrazne“ vyzvala.

Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C/303/2013-65 z 10. decembra 2013 návrh sťažovateľky zamietol, keď po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka v danej veci nie je aktívne vecne legitimovaná, pretože „zmluvu o postúpení pohľadávky zo Všeobecnej úverovej banky, a. s., na navrhovateľa súd považuje na neplatnú“, a teda tu ide o „neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka, nakoľko právny predchodca navrhovateľa postúpil pohľadávku na navrhovateľa

bez súhlasu spotrebiteľa“. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že «z prehľadu histórie transakcií na úverovom účte odporkyne je zrejmé, že do dňa podania žalobného návrhu odporkyňa uhradila na istine sporu sumu 168,03 eura. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 23. 8. 2012 súd zistil, že Všeobecná úverová banka, a. s., oznámila odporkyni, že ku dňu 20. 8. 2012 postúpila svoju pohľadávku spolu s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia na navrhovateľa a že momentom tohto postúpenia je povinná záväzky zo zmluvy plniť výhradne postupníkovi.“. Podľa názoru okresného súdu «VÚB, a. s., ako banka... nemohla postúpiť navrhovateľovi ako „nebanke“ tzv. živý úver, pretože bankové úvery môže poskytovať a spravovať iba banka. Súd mal za preukázané, že navrhovateľ sám vyhlásil mimoriadnu splatnosť listom zo dňa 21. 5. 2013, pričom... navrhovateľ nemohol účinne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, pretože úver bol už ako splatný predmetom postúpenia pohľadávky. Súd má za to, že ide o nekalú obchodnú praktiku navrhovateľa a poukazuje tiež na ďalšiu nekalú obchodnú praktiku navrhovateľa, ktorý v samotnom návrhu uvádza, že ku dňu 23. 8. 2012 predstavoval dlh odporkyne sumu vo výške 1 823,61 eura, avšak k tomu istému dňu zaslal odporkyni výzvu k úhrade dlžnej sumy, v ktorej požadoval zaplatiť sumu vo výške 3 026,78 eura, teda takmer dvojnásobok dlžnej sumy a v liste zo dňa 21. 5. 2013... oznámila odporkyni, že pohľadávka navrhovateľa predstavuje sumu v celkovej výške 3 273,41 eura a vyzval ju, aby v lehote do 15 dní odo dňa doručenia výzvy uhradila túto pohľadávku na účet navrhovateľa. V prípade, že by odporkyňa reagovala na výzvu, zaplatila by dvojnásobok žalovanej sumy. Z uvedených dôvodov súd návrh navrhovateľa zamietol.».

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že „pochybil, keď svoju úvahu pri rozhodovaní oprel o neplatnosť postúpenia pohľadávky. Súdu prvého stupňa treba prisvedčiť, že uvedená podmienka je neprijateľnou podmienkou v úverovej zmluve, a preto je neplatná. Neplatnosť tejto podmienky ale nespôsobuje neplatnosť postúpenia pohľadávky z pôvodného na terajšieho veriteľa... K postúpeniu pohľadávky nie je potrebný súhlas dlžníka. Nie je možné súhlasiť ani s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, že ide o nekalú obchodnú praktiku... Keďže toto právo prislúchalo právnenému predchodcovi navrhovateľa, je zrejmé, že toto právo vzniká aj

navrhovateľovi pri postúpení pohľadávky... Je zrejmé, že navrhovateľ má právo účinne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť aj po postúpení pohľadávky.“.

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že okresný súd aj krajský súd „*správne judikovali, že sa jedná o určenie práv a povinností, teda povinnosti plniť, vrátiť poskytnuté finančné prostriedky medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Avšak ani prvostupňový konajúci súd ani druhostupňový odvolací súd neaplikovali správne právne predpisy, a to zákony predstavujúce transpozície predpisov o spotrebiteľských úveroch ani správne neinterpretovali smernicu 93/13/EHS.*“. Osobitne krajskému súdu sťažovateľka vytýka, že „*sa pri svojej argumentácii zaoberal len § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ustanoveniami týkajúcimi sa práva spotrebiteľa, poskytol extenzívny výklad klauzule nevýhodného postúpenia pre spotrebiteľa, ktoré vzťahol aj na dodávateľa*“. Podľa názoru sťažovateľky „*odôvodnenie rozsudku krajského súdu... vykazuje takmer všetky známky arbitrárnosti. Odôvodnenie nedáva odpoveď na tvrdenie súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie v vzťahu k ostatným právnym predpisom, ale prejedikuje rozpor s dobrými mravmi len preto, lebo sťažovateľ ako postupník je zahraničnou právnickou osobou.*“. Napadnutý rozsudok tak porušuje právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces a zároveň, vzhľadom na jej „*nedomáci pôvod*“, ktorý ju „*len z dôvodu inej štátnej príslušnosti, resp. zriadenia ako právnickej osoby v inom členskom štáte Európskej únie*“ diskriminuje, aj právo sťažovateľky vlastniť majetok.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co/95/2014-103 z 1. októbra 2014 bolo porušené jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zákaz diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a aby napadnutý rozsudok zrušil. Sťažovateľka zároveň žiada priznať finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu

a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový

a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Nespokojnosť sťažovateľa s právnym posúdením veci všeobecným súdom sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Všeobecný súd je teda povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky, ktorým si na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uplatnila proti odporkyňi nárok na zaplatenie sumy 1 823,61 € s príslušenstvom.

Sťažovateľka krajskému súdu vytýka, že jej neposkytol náležitú súdnu ochranu, pretože v dôsledku nesprávneho výkladu a aplikácie komunitárneho práva, ktoré „je prednostne aplikovateľné pred akýmikoľvek ustanoveniami vnútroštátneho práva“, v predmetnej občiansko-právnej veci rozhodol rozhodnutím, ktoré je nielen arbitrárne, ale aj zmätočné a nedostatočne odôvodnené.

Pre účely overenia sťažnostných námietok sa ústavný súd oboznámil s relevantnou časťou napadnutého rozsudku krajského súdu, z ktorej vyplýva:

„Odvolací súd si osvojil odôvodnenie súdu prvého stupňa, že zo strany dodávateľa ide o nekalú obchodnú praktiku a v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa dopĺňa dôvody...“

Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vo vzorovom zozname odporúča členským štátom zakotviť ako nekalú zmluvnú podmienku aj nevýhodné postúpenie...

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že súd prvého stupňa sa dôsledne vyrovnal s jednotlivými zložkami postúpenej pohľadávky z hľadiska súdnej kontroly podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd podobne... považuje postup dodávateľa ako postup v rozpore s úrovňou osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v oblasti činnosti (nedostatok odbornej starostlivosti)...

Preto ak sa uplatňuje právo v konaní po použití nekalej obchodnej praxe, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu uplatnenému právu. Výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a o takýto prípad ide aj vtedy, ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praxe (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka)...

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.“

V súvislosti s uplatnenými námietkami ústavný súd poukazuje na to, že otázkou nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách sa viackrát zaoberal aj Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), pričom judikoval:

- „Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offio nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný“ (rozsudok vo veci

C-40/08 zo 6. 10. 2009, Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira);

- „Článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že pri posudzovaní otázky, či zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, môže bez uvedených podmienok naďalej existovať, sa súd, ktorý o veci rozhoduje, nemôže opierať len o prípadnú výhodnosť vyhlásenia neplatnosti dotknutej zmluvy ako celku pre jednu zo zmluvných strán, v tomto prípade spotrebiteľa. Uvedená smernica však nebráni tomu, aby členský štát v súlade s právom Únie stanovil, že zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, je neplatná ako celok, pokiaľ sa ukazuje, že to zaistí lepšiu ochranu spotrebiteľa“ (rozsudok vo veci C-453/10 z 15. 3. 2012, Jana Pereničová a Vladislav Perenič proti SOS financ, spol. s r. o.);

- „Článok 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval *ex offico* nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená. V každom prípade zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania *ex offico* nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy. Vnútroštátny súd musí na účely vykonania preskúmania prípadnej nekalej povahy zmluvnej podmienky, na ktorej bol založený návrh, ktorý mu bol podaný, vziať do úvahy všetky ostatné ustanovenia zmluvy“ (rozsudok vo veci C-472/11 z 21.2. 2013, Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a Viktória Csipai);

- «Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „značná nerovnováha“ k škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych

právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. Zároveň sa zdá, že na tieto účely je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa z hľadiska prostriedkov, ktoré má podľa vnútroštátnej právnej úpravy k dispozícii na zabránenie uplatňovaniu nekalých podmienok. Na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery – *neoficiálny preklad*]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní» (rozsudok vo veci C-415/11 zo 14. 3. 2013, Mohamed Aziz proti Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)).

Z uvedeného teda vyplýva, že v spotrebiteľských veciach je plne v právomoci vnútroštátnych (všeobecných) súdov, aby po oboznámení sa s právnymi a skutkovými okolnosťami toho-ktorého prípadu *ex officio* preskúmali akéhokoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie predajcu alebo dodávateľa nesúce znaky nekalej povahy spôsobilé privodiť zásah do základných práv a slobôd spotrebiteľa, prípadne pre účely zabezpečenia, aby spotrebiteľ nebol zmluvnou podmienkou nekalej povahy viazaný, vyslovili aj neplatnosť právneho úkonu.

Rovnako to bolo aj v danom prípade.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné hmotno-právne, ako aj procesno-právne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie danej veci, interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné. Krajský súd svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil, a tak sa nemožno stotožniť s argumentáciou sťažovateľky o arbitrárnej podstate napadnutého rozhodnutia, keďže vychádza z konkrétnych (skutkových) okolností prípadu zohľadňovaných pri rozhodovaní v tomto type konania.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Napokon, pokiaľ sa sťažovateľka domnieva, že krajský súd jej ako aktívne procesne legitimovanému subjektu neposkytol náležitú súdnu ochranu z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, mohla ním vydaný rozsudok napadnúť prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, čo však neurobila. Takýto postup je nepochopiteľný obzvlášť v prípade, ak sťažovateľka bez tomu zodpovedajúcej procesnej aktivity presviedča ústavný súd, ktorý nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02), o opodstatnenosti svojej sťažnosti.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru

Podľa názoru ústavného súdu z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, resp. k porušeniu zákazu diskriminácie vyplývajúceho z čl. 14 dohovoru krajským súdom. Keďže v tomto prípade neexistuje žiadna reálna možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky, ústavný súd sťažnosť v tejto časti rovnako odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch v nej uvedených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016